

Toen klonk uit de diepte eene dreigende stem: „Vermete! meent gij ongestraft mij te kunnen verlaten voor een menschenkind?” en hemelhoog verhieven zich de woelende wateren.

Nu sidderde ook Balder, en Rera sprak:

„Uwe zee wil ons verdelgen, welnu zoo sterven wij te zamen!” en zij klemde zich vast in zijne armen.

Toen klonk boven het woeden der golven een hoonende schaterlach, en de baren rukten hem van haar los, en sleurden hem mede in de diepte.

„Neen, mijn geliefde, ik sterf met u!” riep Rera uit, en ook zij wierp zich in de grondelooze diepte.

Doch zie, zij zonk niet; en de golven droegen haar voort naar den oever toe. Altijd hooger verhieven zij zich, schuimbekkend sloegen zij over de rotsen verre het land in.

En de menschen verwonderden zich, dat de zee zoo onstuimig was, hoewel geen storm haar bewoog.

Doch den volgenden morgen, toen de wateren tot rust waren gekomen, vond men verre het land in het lijk der schoone Rera met schuim overdekt.

Haren geliefde echter houdt de zee voor eeuwig in hare diepte verborgen; hij sluimert daar, en droomt vaak van het land en de schoone Rera, doch wanneer zijne lippen zich bewegen om dien naam uit te spreken, verheffen de golven zich plotseling, en wee den menschen, die zich op hare oppervlakte waagden! Zij worden onverbiddelijk ten verderve gebracht, en menigmaal scheurt de woedende zee groote stukken van het land af.

Daarom noemen de menschen de zee verraderlijk, want zij weten niet, dat zij zich wreken wil over den hoon, haar door een hunner aangedaan.

